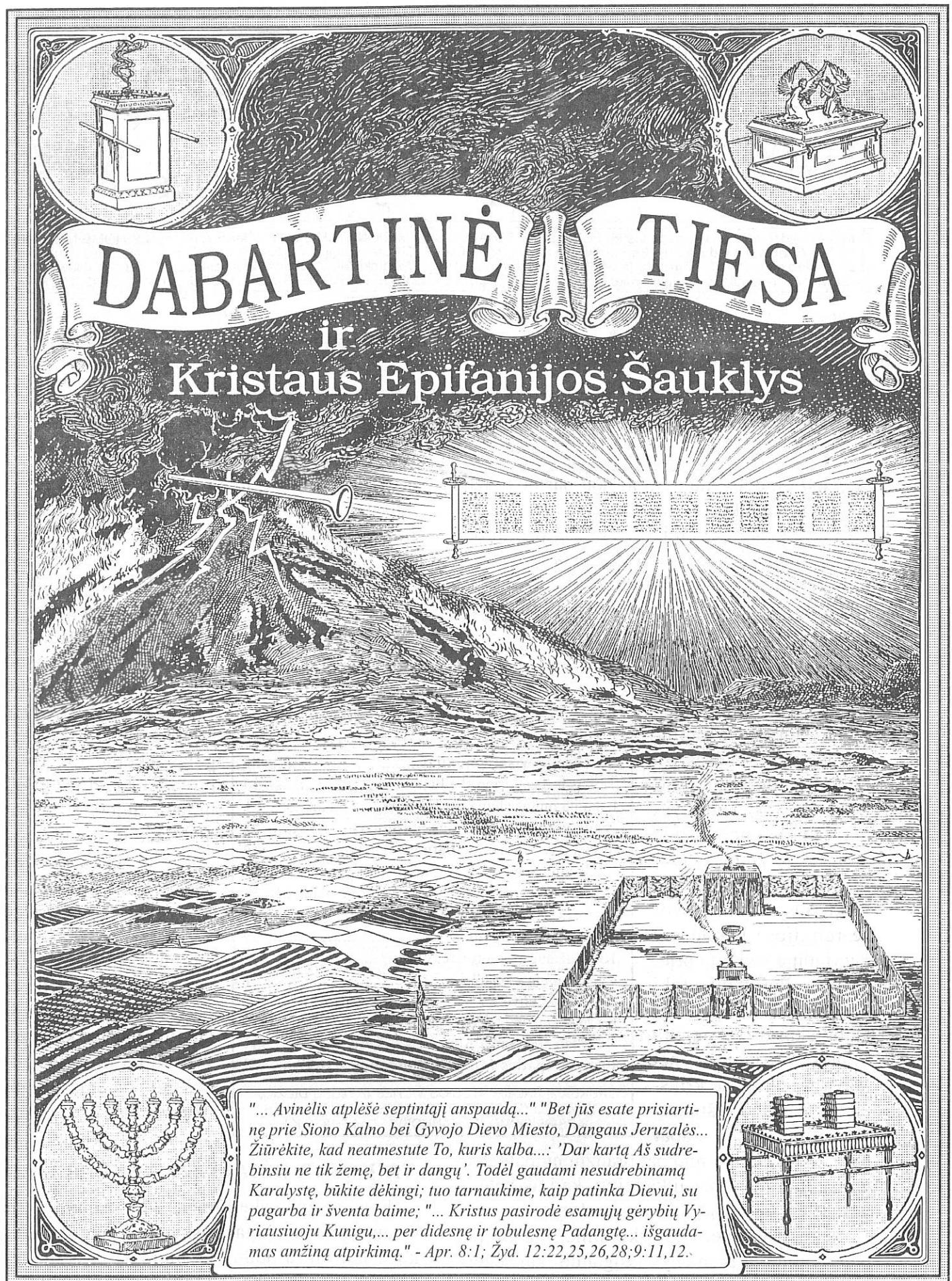

DABARTINĖ TIESA

ir

Kristaus Epifanijos Šauklys

"... Avinėlis atplešė septintajį anspaudą..." "Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba...: 'Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų'. Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; "... Kristus pasirodė esamujų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu,... per didesnę ir tobulesnę Padangtę... išgaudamas amžiną atpirkimą." - Apr. 8:1; Žyd. 12:22,25,26,28;9:11,12.

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

(ISSN: 0032-7700)

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ* MISIONIERINIS JUDÉJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSION-ARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Žurnalo lenku kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywów Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RĀŠYKITE ŠIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

DŽIAUGSMAS VISAI ŽMONIJAI

*"Nebijokite! Štai skelbiu jums dideli džiaugsmą, kuris bus visai tautai.
Šiandien Dovydo mieste jums gimė Gelbėtojas. Jis yra Viešpats-Kristus"
(Lk 2:10,11 [K.B.J.])*

VISI žmonės linkę bijoti, kai pastebi kažką antgamtiško. Galbūt tai yra dėl to, jog kiekvienas samprotaujame, kad iš prigimties esame nusidėjeliai ir mums gręsia tam tikras nuosprendis, nes jaučiame, kad kokia nors bausmė pagal teisingumą mūsų tikrai neaplenks. Be abejonės, čia veikia ir šetonas per mūsų prigimtinę baimę, tuo stengiasi atitraukti mus, kad kartais nesužinotume, jog mūsų Dievas yra meilės, gailestingumo ir gėrio Dievas. Todėl yra natūralu, kai neįprastoje situacijoje žmogus jaučia baimę. Tą pastebime visur. Visose pagoniškose religijose baimė yra pagrindinė veikimo priežastis. Perimant tokį gąsdinimo būdą mūsų Dangiškasis Tėvas yra blogai vertinamas net taip vadinamuose krikščioniškuose kraštuose. Daugelis dar ir dabar mano, kad Dievas nuo pat pradžių numatė daugumą žmonių amžinai kankinti, kad tik keletas išrinktų išvengs tokio pasmerkimo.

Nesistebékime, kada skaitome, jog Betliejaus lygumoje piemenys išsigando, kai regėjime pamatė pasirodžiusius angelus. Vaizdas jiems buvo toks neįprastas, jog baimė kilo iš

pačios prigimties. Jeigu mes ten būtume buvę, taip pat, turbūt, jaustume baimę. Bet angelas skubėjo juos raminti, sakydamas: "Nebijokite!", ir tēsdamas aiškino, jog jis ne tam pasirodė, kad darytų kažką blogą, bet su gera žinia: "Štai skelbiu jums dideli džiaugsmą, kuris bus visai tautai".

Žodžiai "Didelis džiaugsmas" kitur paprastai verčiami vienu žodžiu "Evangelija". Tai ką angelas skelbė, iš tikro buvo Evangelijos skelbimas - didelio džiaugsmo skelbimas, kuris vėliau pasieks kiekvieną žmogų. Numatytu laiku žinia apie Viešpatį Jėzų Kristų ir žmonių Išgelbėjimo Planą, kurį Dievas numatė įvykdinti per Jėzų, apims visą žmoniją, pilnai visus, kaip gyvus, taip ir mirusius, atnešant visiems dideli džiaugsmą.

" ...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE"		
1Petro 1:12 [J.J.S.]		
I Dalis 1996,	SPALIS-GRUODIS	Nr. 4.
(m.e. 1996 - nuo Adomo 6124)		
TURINYS		
Džiaugsmas visai žmonijai	50	
Taikos ir džiaugsmo skelbimas	50	
Palaima mums ateina per tikėjimą	51	
Jézaus vardai, kuriais bus pramintas	52	
Dievas davė mums ne baimės dvasią	54	
Meilė atmata baimę	55	
"Man duota visa galia"	56	
Tiesos išaiškinimo palikimui 80 metų	57	
Atsakymai į klausimus	59	
Koks džiaugsmas priderėjo Jézui?	59	
Kaip branginti laiką?	61	
Ar Dievas Jahvė ir Jézus yra atskiri asmenys?	62	
Ką reiškia matant Jézū, matyt Tévą?	63	
"Pirmiau negu gimė Abraomas, Aš esu!"	64	
Mūsų Viešpaties Mirties Paminėjimas 1997m.	64	
"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIOS IR MŪSŲ DIDŽIOJO DIEVO BEI GELBĖTOJO KRISTAUS JÉZAUS ŠLOVĖS APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [C.K.]		

TAIKOS IR DŽIAUGSMO SKELBIMAS

Evangelijos skelbimas yra ramybės ir džiaugsmo žinia, o tai reiškia, kad tam tikru laiku ir tam tikru būdu bus nuimtas pasauli sle-giantis nuosprendis (angelas to nepaaiškino). Šis nuosprendis buvo paskelbtas Adomo aini-

jai jo asmenyje ir reiškia mirtį. Apie tai buvo paskelbta daugiau nei prieš keturis tūkstančius metų iki to laiko, kai angelas skelbė didelį džiaugsmą Judėjos piemenims. Jau daug amžių žmonės miršta, tik Izraelis daugiau nei du tūkstančius metų vis laukė Mesijo. Ir štai Jis atėjo, o angelai pranešė apie Jo užgimimą. Iki tol šio įvykio buvo tik laukiama, o angelai paskelbė džiaugsmingą žinią, kad užgimė Mesijas Dovskydo mieste - Betliejuje.^{1*}

Žodis Kristus (gr. Χριστός) yra graikiškas, atitikmuo hebraiško žodžio (מָשִׁיחַ [Mashiyach]) Mesijas (t.y. Pateptasis). Tuo žodžiu apibūdindavo Abraomui pažadėtus palikuonis, per kuriuos bus palaimintos visas žemės tautos (Pr 12:3; 22:15-18). Betliejuje užgimės kūdikėlis tik pranašų buvo apibūdinamas kaip Viešpats ir Kristus. Išgelbėjimo darbas buvo Dievo numatytas Jam, o Jis dar buvo kūdikis. Kūdikiu būdamas Jis dar nebuko Kristus garbėje, nes reikėjo, kad pirma būtų išbandytas, parodytų, jog yra ištikimas Dievui iki pat savo mirties. Kol buvo kūdikiu, nebuko tuo pat metu Viešpačiu, o juo tapo vėliau, kai buvo prikeltas iš numeriuojų, kai Tėvas Jam davė visą galią danguje ir žemėje. Tačiau, dar būdamas kūdikiu, Jis buvo Vienintelis, kurį Dievas Jahvė numatė, kad taptų aukščiausiu atstovu danguje ir žemėje, todėl pranašišku būdu, žvelgiant į ateitį, buvo padintas Gelbėtoju, Kristumi ir Viešpačiu.

Apžvelgdami Senojo Testamento pranašystes galime patvirtinti, kad Izraelio pranašai nurodė Didingą Gelbėtoją, kuris sugebės pilnai išgelbėti. Per Senojo Testamento šventus vyrus Dievas davė pažadą, jog Jis siūs savo Pateptąjį numatytu laiku, kuris bus Žydų Karalium, o taip pat taps viso pasaulio Karaliumi. Didysis Karalius perkeltine prasme jau buvo nurodytas Melchizedeko asmenyje, kuris buvo Salemo karaliumi, Aukščiausiojo Dievo kunigu; nes Mesijas turėjo būti kunigu Melchizedeko tvarka (Pr 14:18-20; Ps 110:4; Žyd 5:6-10; 6:20; 7 skyr.). Tokiu būdu Dievo pasiuntiniai - angelai paskelbė piemenims Betliejaus lygumoje apie Tą vienintelį kūdikį, kuris turėjo tapti Mesiju, Kristumi, Gelbėtoju, nes apie tai jau nuo senų laikų pranašavo pranašai.

Ir tikrai yra didelis džiaugsmas tiems, kurie supranta angelų paskelbtą žinią. Ta žinia yra visai žmonijai, ne vien tik žydams. Žinia buvo

džiaugsminga, nes skelbė Dievo malonės sugrižimą pasauliui. Dar pradžioje, Adomo dienos, Dievas prakeikė žemę, ne žmonijos prakeikimo prasme, nes tik laikinai paliko žmoniją pasmerkimo stovyje, pareikšdamas, kad žmogus turi mirti (Iš 2:17; 3:17-19). Nuo to laiko pasaulyje atsirado ligos, dejonės, verksmas ir mirimas, nes pasmerkimas buvo paskelbtas prieš keturis tūkstančius metų Edene - dar prieš mūsų Viešpaties atėjimą į pasaulį. Dievas, kuris buvo pasmerkęs žmogų, taip pat numatė, kad tam skirtu laiku tie dalykai praeis, ir po to jau daugiau nebebus ligų, verksmo, dejonės ir mirties.

Dabar jau atėjo laikas paskelbti tokį Dievo ketinimą, ir ta žinia duoda didelį džiaugsmą visiems, kurie tik ją išgirdo. Mūsų gi džiaugsmas yra dar didesnis, nes per tuos devyniolika šimtmecius matėme Garbingo Dievo Plano dalių įvykimą. Supratome, kad Dievas tuo laiku rinko "Sužadétinę Kristui". Supratome, kad Kristus yra visų Pateptujų Galva ir juos vedė į pergalę. Šventasis Raštas mums padeda suprasti, jog sulaukėme to laiko, kai šis Pateptujų būrelis jau yra pilnas ir kiekvienas jo narys gavo dalių Pirmame Prisikėlimė, o vėliau Mesijo Karalystė bus steigiamā visoje žemėje. Štai tada ir prasidės pasauliui skirtas džiaugsmas. Žmonės pradės sugrižti prie Viešpaties. Jie pažins Dievą ir Jo pažadėtą amžino gyvenimo malonę. Ši Karalystė tėsis tūkstantį metų.

PALAIMA MUMS ATEINA PER TIKĖJIMĄ

Dvasinėmis palaimomis, kurias pasaulis gaus ateityje, tikintieji jau dabar pasinaudoja, tikėdami. Tik tikėdami tampame ištikimais Jėzaus pasekėjais, todėl tikintieji kviečiami pasiruošti Karalystei, kad gautų pažadėtą geresnį apdovanojimą. Pakvietimą priimame tikėjimu. Tikėdami suprantame, kad dėl mūsų netobuluinės prieš Dievą mus užtaria Jėzus ir todėl tikėdami su džiaugsmu stengiamės laimeti mūsų lenktynes. Tikėjimu suprantame, jog "Mažoji Kaimenė" jau išrinkta. Tikėjimu žvelgiame pro praviras Naujojo Amžiaus duris ir matome, jog Garbinga Viešpaties Karalystė jau čia pat. Jis nori, kad mes tai žinotume. Tikėjimu suprantame, kad priespauda, kuri dabar yra tarp tautų, tai ne vien tik karų laikai, bet tautų rūpesčio bei vargo periodas, kuris baigsis valstybių griūtimi, apie ką mūsų Viešpats priminė, kad taip pasi-

ruošiama Jo Karalystės įsteigimui. Tikėdami prisimename Viešpaties Žodžius: "Kai tai prasidés, atsitieskite ir pakelkite galvas, nes arteja jūsų atpirkimas" (Lk 21:28 [K.B.]).

Gera žinia, ką skelbė angelai, kai užgimė Jėzus, yra įrodymas, kad i bažnyčių mokymą įsivėlė svarbi klaida, nes nuo amžių vyrauja nuomone, kad mirties momen tu dauguma žmonių patenka demonams į rankas, kad būtų amžinai kankinami. Tokia doktrina tikrai yra bloga žinia, tai didelės nelaimės žinia daugumai Adomo palikuonių. Ar pastebėjome, kad angelo paskelbta žinia buvo visai priešinga šiai. Jis sakė: "Skelbiu jums didelį džiaugsmą, kuris bus visai tautai". Tai yra tas pats pažadas, kuris dar labai seniai buvo Dievo duotas Abraomui: "Aš prisiekiau pats per save... tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės tautos" (Pr 22:16-18 [J.J.S.]).

Ši pažadą angelas paskelbė piemenims. Džiaugsmas buvo todėl, kad tą dieną Dovydo mieste jiems gimė Gelbėtojas, kuris bus Mesiju ir Viešpačiu. Dovydo miestas tai Betliejus, iš kurio pagal pranašystę turėjo kilti Išlaisvintojas (Mch 5:2). Tik ką užgimės kūdikis turėjo tapti jų Gelbėtoju. Kada angelas skelbė tą linksmą žinią, tai nesakė, kad visi žmonės jau

yra broliai ir kad Dievas yra visų žmonių Tėvu, bet buvo skelbiamą, jog žmonėms reikia Gelbėtojo, ir kad Dievas atsiunté Atpirkėją, kuris atpirks juos nuo nuodėmės pasmerkimo, bet išgelbės tik paklusniuosius ir norinčius išsigelbėti. Gelbėtoju ir Atpirkėju niekas kitas nebus kaip tik Kristus, Viešpats.

Žodis Kristus reiškia Dievo Pateptasis, Mesijas, pažadėtas nuo amžių. Jis panaikins prakeikimą, o jo vietoje apdovanos gausiomis palaimomis. Trumpai aiškinant, kūdikėlis, kuris buvo užgimės, tuomet dar nebuvo Pateptuoju, nes tik sulaukęs trisdesimties metų buvo pateptas Šventaja Dvasia.

Tai įvyko prie Jordano upės, tuomet tikrai Jis tapo Dievo Kristumi (Lk 3:21-23; Apd 10:38). Angelai tada skelbė būsimus įvykius, kad mūsų Viešpats įžengs į aukštynes, į garbę, pasieks nemirtingumo stovę. Angelų skelbimas siekė net tą laiką, kada Mesijo Karalystė bus garbėje, o jos palaima pasieks visus žmones per se novės Izraelio šventuosius. Kiekvienas jau dabar gali džiaugtis Betliejuje angelų paskelbta žinia, nes ši svarbi žinia yra žmonių išsigelbėjimo žinia.

L.Š.B. 1994 Nr. 82; BS '93, 89-91

JĘZAUS VARDAI, KURIAIS BUS PRAMINTAS

"... Jis bus vardu: Nuostabus, Patarėjas, Galingasis Dievas, Būsimo amžiaus Tėvas, Taikos Kunigaikštis" (Iz 9:6 [J.J.S.])

ŠI eilutė gerai tinkta nurodyti garbingo Gyvybės Kunigaikščio būdui ir veikimui. Nes Jis bus pasaulio Atpirkėjas, Bažnyčios užtarėjas ir netolimoje ateityje pasaulio Tarpininkas. Jau dabar Žmogaus Sūnus turi daug vardu, tai - "Žmogus Kristus Jėzus" (1Tim 2:5 [A.J.]), "Dievo Sūnus" (Mt 14:33 [A.J.]), "Žodis", kuris "Tapo Kūnu" (Jn 1:14 [A.J.]), "Kad Dievo malone Jis patirtų mirtį už kiekvieną" (Žyd 2:9 [A.J.]).

NUOSTABUS

Pirmasis vardas, pagal pranašą Izaiją yra Nuostabus, kuris labai tinkta Kristui. Jo gyvenimas kelia nuostabą, o Jo charakterio bruožai yra gražiausi, kokius tik žinome. Kas kitas, jeigu ne Jis, paliko dangiško stovio garbę, kad perėtų į žmogišką stovę ir sąlygas? Jis ir pats yra pasakės: "... Niekas nėra užžengęs į dangų, kaip tik tas, kuris nužengė iš dangaus,

Žmogaus Sūnus” (Jn 3:13 [A.J.]), nes tik Jis paliko garbę, kuria džiaugėsi, būdamas pas Tėvą, dar prieš atsirandant pasauleui. Tik Jis padidė savo didelį tikėjimą, kuris leido viską su džiaugsmu paaukoti Tėvui. Jėzus džiaugėsi, kad galėjo vykdyti Tėvo valią ir pasitiketi Juo, ir žinojo, jog tinkamu laiku bus apdovanotas malonėmis, kurios bus daug didesnės ir vertingesnės už bet kurias patirtas kančias.

Jo gyvenimas tarp žmonių taip pat buvo nuostabus. Tai šviesus gyvenimas, šviečiantis šviesa “**ir tamsa jos neužgožė**” (Jn 1:5 [K.B.]). Kai mes vis giliau patenkame į tą šviesą, tik tada galime suprasti tą vienintelį nuostabiausią žmogų. Apaštalo žodžiais, tai Dievas atvėrė mūsų supratimo akis, kad “**galētume suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis, ir ilgis, ir gylis, ir aukštis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą...**” (Ef 3:18,19 [K.B.]). Tokia meilė yra parodyta tik Jame, vieninteliam, kuris bus vadinamas Nuostabus. Jo prisikėlimas irgi buvo stebuklingas. Apaštala primena: “**Pirmgimis iš mirusiuju tarpo**”, “**pirmgimis daugelio brolių tarpe**”, “**Dievas labai išaukštino Jį ir dovanojo Jam vardą, viršijantį kiekvieną vardą, kad Jėzaus vardu lenktusi** (Dievui) kiekvienas kelis - tū, kurie yra danguje, ir žemėje ir po žeme, ir, kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Jėzus Kristus yra Viešpats, Dievo Tėvo garbei” (Kol 1:18; Rom 8:29; Fil 2:9,10,11 [A.J.]).

PATARĘJAS

Antrasis vardas pagal pranašo eilės tvarką yra Patarėjas, kuris taip pat Jam tinka. Kas kitas yra toks puikus Patarėjas? Kas kitas suprantą ir žino mūsų silpnumą? Kas kitas gali taip vesti visada viską numatydamas? O kas kitas mus užtikrino, jog visi dalykai pasitarnaus mūsų labui? Laimingi yra tie, kurie jau atpažino ir turi tokį Patarėją, kurį paskyrė Dievas, kad atlygintų už mūsų nuodėmes ir taptų savo žmonių Patarėju, Vadovu bei Mokytoju, kad išvestų juos iš tamsos į savo stebuklingą šviesą, išlaisvintų iš nuodėmės grandinių, bei mirties vergijos į pilną Dievo Sūnų laisvę. Atidžiau klausykimės mūsų Patarėjo balso iš dangaus.

GALINGASIS DIEVAS

Dar vienas vardas - Galingasis Dievas. Labai tinkamas vardas. Jeigu angelai, apsireiškiantys senovėje žmonėmis buvo vadinami (אלהים) elohim - dievai, nes jie buvo Dievo galios atstovais ir vykdytojais, tai tuo labiau tas

vardas tinka Tam, kurį Tėvas specialiai siuntė žmonėms, kaip savo ypatingą pasiuntinį. Žodis elohim reiškia galingą ir mūsų Viešpats tikrai yra galingiausias tarp galingųjų, išskyrus savo Tėvą, todėl yra visai teisinga, kad pramintas Galinguoju Elohim - Galinguoju Dievu, tai yra Galingiausiu tarp galingųjų. “**Todėl Jis ir gali visada išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo...**” (Žyd 7:25 [K.B.]). Mums reikia tokio Galingo Gelbetojo, kuris mokėtų ne tik užjausti ir mokyti mus, bet galėtų išlaisvinti nuo piktojo bei mūsų asmeniškų silpnybių, taip pat, kad galėtų išlaisvinti visą žmonių giminę nuo pasmerkimo. Džiaukimės, turėdami Galingajį Dievą, kurį Dangiškasis Tėvas Jahvė atsiuntė. Jis gimė kūdikiu ir “**Viešpatavimas yra ant Jo peties**” (Iz 9:6 [J.J.S.]), tai yra Dievas tą pareigą paskyrė Jam eiti, kad išlaisvintų žmoniją nuo nuodėmės ir mirties.

BŪSIMO AMŽIAUS TĒVAS [J.J.S.]

Šis titulas tam tikru laiku taip pat priklausys Jėzui, nors dar ne dabar, nes tai yra pranašiški žodžiai. Kai kurie iš jų jau yra įvykę, o kiti dar turi įvykti. Kada ši pranašystė buvo rašoma, Jėzus dar nebuvo palikęs dangiškos garbės. “**Būsimojo amžiaus Tėvė**” Jėzus bus savo Karalystėje ne Bažnyčiai, bet pasaulei. Bažnyčiai Jėzus yra vyresniuoju broliu, Jaunosios Jaunikiu. Kai mūsų Viešpats prisikėlė iš mirusiuju, liepė pranešti Petrui ir kitiems savo pasekėjams, sakydamas: ...“**Eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: Aš žengiu aukštyn pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, savo Dievą ir jūsų Dievą**” (Jn 20:17 [A.J.]). Kada mūsų brangus Atpirkėjas mokė melstis, Jis sakė taip: “**Jūs tad šitaip turite melstis: Mūsų Tėve, kuris esi danguje, tebūnie šventu laikomas Tavo vardas...**” (Mt 6:9 [A.J.]). Apaštala Petras labai aiškiai dar papildė: “**Pagirtas (pagarbintas) tebūnie Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris, vadovaudamasis savo dideliu gailestingumu mus atgimdė (pradėjo)**”... (1Pt 1:3 [A.J.]), todėl mes esame Dievo Tėvo vaikais.

Tūkstantmetiniame amžiuje, tiems, kurie dabar yra pasaulyje, Jėzus taps Būsimojo amžiaus Tėvu ir jie klausys Jo balso, iš Jo gaudami teisę gyvenimui bei atsteigimo palaimas. Jėzus atpirko Adomą ir visus jo vaikus, todėl visi taps Jo vaikais, o Jis pasistengs, kad kuo daugiau Adomo vaikų susiderintų su Tėvu, duos jiems amžiną gyvenimą, nors buvo numirę pagal Adomo pasmerkimą. Jiems reikia gyvenimo, o Tėvas savo Plane numatė, kad Jėzus taps jiems gyvybės davėju, nes dėl to atidavė savo

gyvybę, kad atitinkamu laiku, tai yra Tūkstantmetinėje Karalystėje, galėtų jiems pasiūlyti atsteigimą, tai reiškia grąžintų viską, ką yra praradę Adome, kaip parašyta: "Juk Žmogaus Sūnus atejo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę" (Lk 19:10 [K.B.]).

Jis bus vadinas Būsimojo amžiaus Tėvu, tai yra gyvybės davėju, nes gyvybę, kurią Jėzus duos pasauliui Tūkstantmetiniame amžiuje yra Jo aukos vaisius. Gyvybę bei atsteigimas, kuriuos Jėzus duos paklusniesiems, nebus laikini, nes jie bus atsteigtai iki tobulumo stovio ir gaus amžiną gyvenimą. Gyvenimą duos Jėzus, bet ne Adomas, kuris turėjo tapti žmonių giminės tévu, bet dėl nepaklusnumo Dievui savo vaikus įstumė į mirimo stovę. Kitaip bus Karalystėje. Gyvybę, kurią Jėzus duos savo vaikams Tūkstantmečio metu, bus amžina. Atsteigimu pasinaudos tiek žmonių, kiek tik to panorės, priimdam i Jo malonę.

TAIKOS KUNIGAIKŠTIS

Mūsų Viešpats dabar dar néra Taikos Kunigaikščiu, dar néra ir Garbės Karaliumi, bet juo bus savo Antrojo Atėjimo metu, nes taip rašoma pranašystėse. Tada savo didele galia perims karaliavimą. Karaliavimo pradžia nebus taikin-

ga, nes Biblioje rašoma: "Tautos iširdo ir atėjo Tavo rūstybė..." (Apr 11:18 [K.B.]). "Prašyk, ir duosiu Tau (Sūnau) paveldėti pagonis, pavesiu Tau visus žemės pakraščius, geležine lazda juos tramdysi, kaip molio indus juos daužysi" (Ps 2:8,9 [K.B.]), "Nes tuomet bus didelė priespauda, kokios néra buvę nuo pasaulio pradžios iki šiol... (Mt 24:21 [A.J.]).

Tuo tarpu "Viešpats užgaus Egiptą (pasauly) ir išgydys. Jie grėsis į Viešpatį. Jis leisis permaldaujamas ir pagydys juos" (Iz 19:22 [K.B.]). Viešpats baudžia, kad žmonės pasitaisyti, bet "ne visados Jis barasi ir ne amžinai rūstauja" (Ps 103:9 [K.B.]). Jis visus įtikins, jog yra labai gailestingas. Jo teisingas pyktis dėl nuodėmės, visokios neteisybės bei blogio užsibaigs teisingumo įsteigimu visame pasaulyje ir visam laikui. Taip ateis taika ir ramybė. Garbės Karalius bus žinomas kaip Taikos Kunigaikštis. Visa žemė bus pripildyta Jo palaimos atgimant kiekvieną žmogų atsteigimo procese. Atgims visi, kurie tik to pageidau, o Jis juos ves iki pilno susiderinimo su Dievu. Šlovė Dievui už tokį garbingą žmonijos Išgelbėjimo Planą!

L.Š.R. 1994 Nr.82; BS '93, 91-92

"DIEVAS DAVĘ MUMS NE BAIMĖS DVASIA"

"Nes Dievas davę mums ne baimės dvasią, bet jėgos, meilės ir savitvardos dvasią" (2Tim 1:7 [K.B.]).

ŽINOME, jog yra bebaimių žmonių, bet jų drąsos šaltinis yra pagarba tik sau pačiam, o tai yra paklusnumo stoka. Ne tokią bebaimių dvasią patariama turėti Viešpaties žmonėms, nes jos sudėtyje turi būti širdies jautumas ir proto paklusnumas. Dievo žmonių drąsos dvasia pasiremia tikėdama Viešpačiu. Dievo žmonės supranta Dievo meilės ir Apvaizdos rūpestį jais, nes atsimena malonų priminimą: "Juk pats Tėvas jus myli..." (Jn 16:27 [K.B.]). "Be to, mes žinome, kad su tais, kurie myli Dievą, Jis visuose dalykuose veikia, kad įvyktų gera, - su tais, kurie yra pašaukti, kaip Jo nutarta" (Rom 8:28 [A.J.]). Taigi tas videnis įsitikinimas, jog Dievas yra visa žinantis bei visa galintis ir duoda tą jėgą, apie kurią minia pradžioje cituota eilutė. Iš to galima pastebeti, kad drąsa remiasi tikėjimu, bet tikėjimas, žinoma, turi remties žiniomis. Tikrasis mūsų dvasio augimo pagrindas pirmiausiai yra žinios, o tikėjimas, drąsa, aktyvumas - tai bruozai, kurie nuolat turi būti ugdomi, darydami mus iš-

mintingais, ištikimais ir drąsiais nugalėtojais.

Mes kartais pastebime savo trūkumus, bet nesugebame surasti jų priežasties. Gal kas nors pasakys: noriu tapti nugalėtoju, nugalėti pasauly dvasią, nugalėti savo puolusio kūno polinkius, nugalėti priešininko pinkles, bet kažin kodėl nesugebu? Man vis nepasiseka! Tokiems reikia surasti nepasiekimo priežastį, atrasti silpną vietą savo charakterio bruožuose, kad apsisaugotume. Tegul toksai asmuo pirmiausiai paklausia savęs, o gal mano nesekmė susieta su drąsos trūkumu, o gal esu bailys ir todėl nesugebu kovoti tą "gerą tikėjimo kovą" (1Tim 6:12 [K.B.]), kad Dievui padedant pasiekčiau pergalę. Jeigu asmuo turi drąsos, tai gal pastebės, jog nepakankamai pasitiki Viešpačiu, o gal per daug remiasi savo jėgomis. Reikėtų prisiminti Apaštalo žodžius: "Nes, būdamas silpnas, esu galingas" (2Kor 12:10 [K.B.]). Ir atvirkščiai gali būti, kai esame galingi, pasitikėdami savimi, tuomet esame silpni, nes Viešpats nenori, kad vien tik savimi pasitikėtume, bet ir

Juo, Jo jėga, Jo malone. Jeigu pastebime, jog trūksta drąsos, tai be abejonės priežastis to yra menkas tikėjimas. Jeigu taip yra, tada arba mums trūksta žinių ugdyti tikėjimą, arba jo neugdome. Tikėjimo ugdymui žinių reikia ieškoti tikrame šaltinyje, santarvėje su Viešpačiu ir Jo Žodžiu. Ugdyti tikėjimą reikia nuolat ir stebeti Viešpaties rūpestį mumis, kaip savo tikrasis vaikais, nes taip primena Jo Žodis. Tokiu būdu pastebėsime Dievo Apvaizdos veiksmus mūsų kasdieninio gyvenimo reikalouose.

MEILĖ ATMETA BAIMĘ

Yra ir gera baimės rūšis. Tai baimė, kylanti iš pagarbos, nenorint įžeisti mūsų Dangiško Tėvo ir mūsų Atpirkėjo, nes nenorėtume netekti Jų malonės. Tobula meilė tokios baimės neatmeta, bet dar pagilina. Baimė, kuria meilė turėtų atmesti, tai vergiška baimė, ar tai būtų prieš mūsų Viešpatį, ar tai prieš šėtoną bei puolusius angelus, ar tai prieš žmones, bijant, kad jie ko nors mums nepadarytų. Tobulos meilės stovio negalima pasiekti be žinių, tikėjimo ir drąsos, nepasipriehinant ir nejveikiant kliūčių. Taip elgiantis, pagal šią Dievo nustatyta tvarką, pasiekiamas rezultatas, o tai suartina mus su Dievu, pažadina mumyse dėkingumą, kad įvertintume Dievo visagalybės būtinumą Jo garbingo tikslo pasiekimui.

Dievo žmonės privalo ugdyti ir tobulinti stiprybės ir drąsos dvasią, o tai reiškia - augti visose malonėse. Pavyzdžiu: jeigu mums gręsia kokia nors nelaimė, tuoju pat prisiminkime Viešpaties pastiprinimą, pramenančią Jo rūpestį net apie žvirblius: "Né vienas iš jū nekrinta žemén be jūsų Tėvo valios..., o jūsų Dangiškasis Tėvas juos maitina. Argi jūs ne daug vertesni už juos?" (Mt 10:29; 6:26 [K.B.]). Tokia mintis sutvirtins širdį, atities petį, atgaivins viltį, net pulsą atstatys, nes mes suprantame, jog Dievas mūsų pusėje ir, kad jokie žemiškos kilmės "debesys" neužstos meilės, kuria Jis myli mus. Jeigu kartais taip nutiktų, kad kokia nors "ūkana" uždengė Tėvo meilę, tai kuo greičiau ir ryžtingiau pasitraukime iš to šešėlio. Maldoje susiderinkime širdimi su Viešpačiu, išpažindami savo suklupimus, prašydami Jo pasigailėjimo, pagalbos bei malonės sugrąžinimo mums.

"Būk drąsus, ir Jis sutvirtins tavo širdį..." (Ps 27:14 [K.B.]). Jo Žodis mums užtikrina tokią palaimą. Drąsa pagal Dievo tvarką yra reikalinga, kad pasiektume pergalę. Yra kažkas pasakęs: "Žmogus kartu su Dievu sudaro 'daugumą'". Jeigu jau turime išsiugdytą

drąsą, išsaugokime ir tokią mintį, kad kas žmonėms yra beveik neįmanomi dalykai, Dievo žmonėms tampa įmanomi. Be tokio charakterio bruožo, kaip drąsa, Dievo vaikai iš prigimties yra silpni ir lengvai nugalimi.

DRĄSA "PIKTĄJĄ DIENĄ"

(Ef 6:13 [K.B.])

Atrodo, kad iki šiol drąsa nebuvo taip reikalinga, kaip šią "piktą dieną". Pranašo aprašomi didžios priespaudos laikai yra labai aiškūs: "Aš parodysi danguje ir žemėje nuostabiu dalykų, kraujo, ugnies ir dūmų garų" (Jl 2:30 [J.J.S.]). Tačiau Dievui pasišventę Jo vaikai neturėtų bijoti tų dalykų, žinoma, jeigu turės tinkamai išsiugdytą drąsą, paremtą tikėjimu ir Dievo pažinimo apreiškimu. Jie savo tikėjimo stoviu patvirtins: "Nors eičiau per mirties šešėlio slėnį, nebijosiu pikto, nes Tu su manimi, Tavo lazda, bei Tavo ramstis nuraamina mane" (Ps 23:4 [K.B.]). Todėl nesvarbu, kad Dievo vaiko kelyje atsiranda finansinės, politinės, religinės ar net demoniškos audros, bet širdyje jis gali išsaugoti ramybę, likdamas drąsiu. Viešpats gali ir nori rūpintis jo reikalais, padėdamas jam pasiekti pergalę. Tobula meilė Viešpačiui remiasi Jo Tiesos pažinimu bei įvertinimu. Visus Dievo vaikus Jis drąsiai ves į pergalę, padėdamas nugalėti visas priešininko klastas bei gudrybes.

TIKRŲJŲ DIEVO ŽMONIŲ NEPASISEKS SUKLAIDINTI

Šventajame Rašte yra daug liudijimų, patvirtinančių, kad sunkūs išbandymai dabartiniu metu yra dėl suklaidinimo. Rašte minima apie melagingus angelus, apgavystes, neteisingumą, "netikrus stebuklus" (2Tes 2:9 [K.B.]). Skaitydami sužinome, kad "Dievas jiems pasiūs (arba leis) stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu" (2Tes 2:11 [K.B.]). Jeigu turėsime aiškų to dalyko išmanymą, tai suprasime, jog apgaulė apims visą pasaulį, neaplenkiant ir šio pasaulio išmintingujų. Išimtis bus tikri Dievo vaikai, bet ne dėl asmeniškos jų išminties, o dėka Dievo jėgos. "Nes atsiras netikrų kristų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, kad suklaidintų, jei įmanoma, net išrinktuosius" (Mt 24:24 [K.B.]).

Mūsų Viešpats prilyginime apie kviečius ir rauges aiškino simbolinės Pjūties darbą, kaip dabartiniu laiku Jis surinks "išrinktuosius iš keturių žemės pusiai, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito" (Mt 24:31 [K.B.]). Dėl to, jog bus surinkti, jie bus ir apginti, neramumo

ir priespaudos metu, o tuo tarpu kiti gali būti suklaidinti. Mes nemanome, kad fiziškai jie bus surinkti į vieną vietą, greičiau dvasiškai, jie susikaups savo mintimis, širdimi bei jausmais. Mūsų Viešpats yra tuo traukos centru, prie kurio bus surinkti visi Jo žmonės. Mes taip suprantame šią eilutę. Žinoma, jeigu Jo Žmonės norės turėti atilsį, ramybę, ir jeigu norės nugalėti pasaulį bei savo kūno ydas, jie turės laikytis prie Viešpaties, nes į priešininko pinkles įklius beveik visų kojos, išskyrus Jo išrinktasių klasę.

Visi Viešpaties išrinktieji yra surenkami į priebėgos tvirtovę, kaip skaitome: “**Tu mano priebėga ir mano tvirtovė, mano Dievas, kuriuo pasitikiu!...**, nes tu pasidarei Viešpatį savo priebėga, Aukščiausiąjį savo buveine. Tau

neatsitiks nieko pikto, ir jokia nelaimė nepriartės prie tavo palapinės... Tavo pašonėje kris tūkstantis ir dešimt tūkstančių - tavo dešinėje, bet tai nepriartės prie tavęs... Tas, kuris gyvena Aukščiausiojo globoje, Visagilio šešėlyje pasilieka” (Ps 91:2,9,10,7,1 [K.B.]).

“Aukščiausiojo globa” ir “Visagilio šešėlis” - tai Jo surinktų žmonių globa. Pavojai ir sau-gumas visų kitų priklauso nuo to, kiek jie yra arti ar nutolę nuo Dievo priebėgos, tvirtovės ar pažinimo. Todėl

“Teskamba mūsų giesmė,
Ir ašaros visos nudžiūna.
Emanuolio šalis jau arti.
Apgaulės, klastos tenebūna.”

“MAN DUOTA VISA GALIA”

(Mt 28:18 [A.J.])

Šie žodžiai yra Mūsų Viešpaties, kuriuos Jis pasakė po prisikėlimo. Žodžiai tie buvo tikri tuomet, jie buvo tikri per visą Evangelijos amžių, tuo labiau jie aiškūs dabar, nes mes gyvename laike, apie kurį parašyta: “**Dabar atėjo išgelbėjimas ir jėga, mūsų Dievo Karalystė ir Jo Pateptojos valdžia...**” (Apr 12:10 [A.J.]). Jo viešpatavimas, tam tikra prasme, jau yra prasidėjęs, nes Jis vadovauja savo kariuomenei, nugalinčiai viską, kas prieštarauja Jo Karalystės teisingiems įstatymams. Mes tikime, kad visi įvykiai padeda mūsų Viešpačiui pasiekti tikslą, nesvarbu, ar vyksta kas nors vardinėje bažnyčioje, ar tarp šio pasaulio karalystės, ar

visuomeninėse, politinėse partijose, ar finansų pasaulyje. Viskas įvyksta tik pagal iš anksto paskelbtas pranašystes, nes Apvaizda rūpinasi tikėjimo žmonėmis daugiau nei šio pasaulio karalystėmis.

Tikintiems dar senovėje Dievas patarė: “**Išidėkite šiuos žodžius į savo širdį**” (Ist 11:18 [K.B.]). Būtų labai gerai, jeigu mes sugebėtume suprasti, jog Viešpats budi, prižiūrėdamas vius žemiškus reikalus dabar daugiau, nei kada nors praeityje. Ar nepastebime Jo malonės savo žmonėms, ypač dabar, besibaigiant šiam amžiui? Ar Dievo žmonės gali abejoti Jo pastovia priežiūra jų reikaluose iki garbingos pabaigos? Nes

“**Tas, kuris jumyse pradėjo gerą darbą, jį ir pabaigs...**” (Fil 1:6 [K.B.]). Tas, kuris iki šiol vadovavo “Pjūties” darbui, gali ir toliau vesti, viską

panaudojant savo garbei ir savo žmonių palaimai.

Nebūkime bailūs savo asmeniniu dalyvavimu Viešpaties visa apimančiame Karalystės darbe. Mokykimės pasinaudoti žiniomis, kurias Jis mums davė per savo Žodį. Jeigu užėtitū šeštancios gyvenimo bangos, kurios, atrodytų, nugalė mus, ar užkluptų ugningi išbandymai, tada prisiminkime, kad “**Tas, kuris jumyse, didesnis už tą, kuris pasaulyje**” (1Jn 4:4 [K.B.]), ir neslopinkime savyje noro tarnauti Viešpačiui. Prieš yra daug ir nesvarbu kokią galia jie turi. Taip pat nesvarbu, ar tai yra žmonės ar net demonai. Prisiminkime, kad “**pergalė, nugalinti pasaulį - mūsų tikėjimas**” (1Jn 5:4 [K.B.]).

Apaštalas primena: “**Priešinkitės velnui ir jis bėgs nuo jūsų**” (Jok 4:7 [K.B.]). Skaitydami suprantame, jog nuo šio priešo galime tikėtis puolimo. Taip pat suprantame, kad privalome pasipriešinti jam, atmesdami visus pasiūlymus, o tada jis bėgs nuo mūsų. Nemanykime, kad velnias bėgs dėl mūsų jėgos, mūsų išdidaus įsakymo (arrogancijos) jėgos, bet bėgs dėl Viešpaties Žodžio jėgos, taip, kaip ištarė mūsų Viešpats: “**Ateina šio pasaulio kunigaikštis, ir manyje jis neturi nieko**” (Jn 14:30 [K.B.]). Tada, kai priešas įsitikins, kad jo puolimai nesėkmingi, galbūt mus paliks, arba puls kitu būdu. Mūsų skaitytojams norime priminti, kad, jeigu kuris yra patekės spiritizmo įtakon, arba taip vadinamo “krikščioniško mokslo”, hipnozės, ar kitokios okultizmo formos įtakon, stato save į pavojų ne tik tuo momentu, bet ir ateityje. Veikiami piktyų dvasių vienokiu ar kitokiu būdu, jie būna suklaidinti, apkvailinti, su-

maišant protus iki pamėšimo, joms veikiant per įvairius tarpininkus. Kiekvienas Dievo vaikas, kuris kada nors yra turėjės ryšį su tais dalykais, yra ypač įspėjamas dėl pavojaus, jog gali būti vėl tą dvasių užpultas. Višiems primename, kad šių dvasių pasisekimui padeda žmogiškasis smalsumas. Dievo žmonėms patariame riboti savo smalsumą, nepraktikuoti nei vienos okultizmo formos, o pasitiketi vien Dievo Žodžiu.

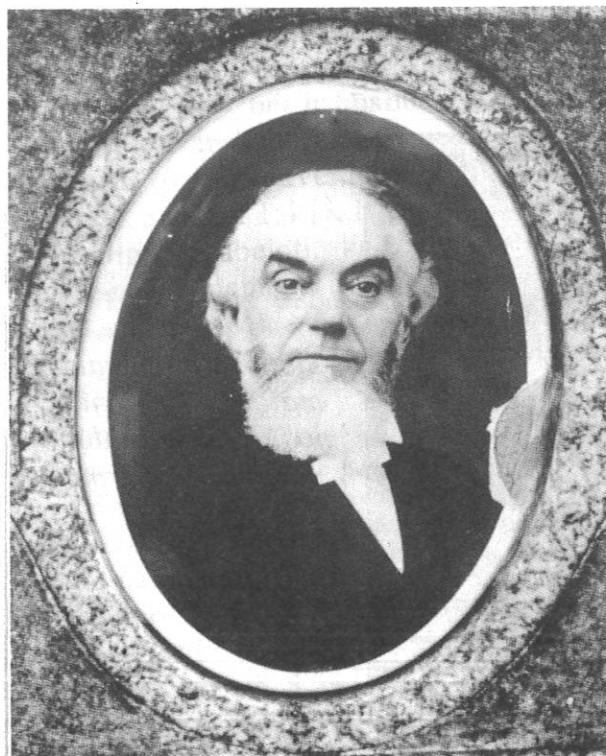
Viena brangi sesuo neseniai pasakojo mums, kad dar prieš Tiesos supratimą, savo protą buvo užėmusi taip vadinamo "krikščioniško mokslo" teorija bei spiritizmu, buvo net rašančiu tarpininku. Ji aiškiai jautė, kad kažkas valdė jos rankoje pieštuką, nes rašė dalykus, apie kuriuos ji asmeniškai nežinojo. Tačiau, kai suprato Tiesą ir veikusios jėgos šaltinį, ryžtingai atmetė visą šią netikusią praktiką ir maldoje praše Viešpaties pagalbos. Rado savyje jėgos pasipriešinti šiai įtakai, tačiau po kurio laiko tos dvasios nedavė ramybės. Jos vėl lyg imdamos už rankos, mégino sužadinti jos smalsumą. Būdavo, kad ji nusileisdavo, norédama sužinoti kokią informaciją norima jai perduoti. Ši sesuo pastebėjo, jog ją apima baimė ir net išgąstis, todėl labai norėjo išsilaisvinti nuo to. Taip pat pastebėjo, kad dvasios neturi įtakos, kai ji yra tarp žmonių. Patarėme jai, kad nebijočių likti

vienu kambaryje, nes kitaip išsiugdys vergišką paklusnumą bei baimę ir dėl to jos protas taps neatspariu įtakai. Taip patarėme jai ir visiems patariame, kurių yra panašiai puolami, kad ryžtingai pasipriešintų, atmesdami bet kokį bendravimą, neiškeldami jokių klausimų ir nelaukdami jokio atsakymo, bet maldoje prašytų išlaisvinimo, Viešpaties malonės ir pagalbos kiekvienam būtinam reikale.

Pabaigai, brangieji bičiuliai, būkime drąsūs, turėkime stiprų tikėjimą ir apsispręskime, suprasdami, jog mūsų tikėjimas - tai tikėjimas ne savimi, ne mūsų pasižadėjimais, ne geriausiomis mūsų pastangomis, o Viešpačiu. Pasitikėkime Viešpačiu, praktikuokime tokį tikėjimą, kuriuo kontroliuotume mūsų mintis, žodžius ir poelgius. Taip artėkime vis arčiau prie mūsų Tėvo ir Atpirkėjo. Gyvename tokiam laike, kada pasaulietinė išmintis taip pat siūlo turėti drąsą, bet pataria žmonėms pasitiketi savimi, savo nuojauta, savo verte. Tai yra pasaulietinė klastotė, priešininko įkvėpta, pamėgdžiojant tikrą drąsą. Dievo Žodžio įkvėpta drąsa galime džiaugtis ne tik esamo gyvenimo išbandymais, bet ir galime tapti nugalėtojais, taip, ir "**dau-giau negu nugalėtojais per Tą, kuris mus pamilo**" (Rom 8:37 [K.B.]).

L.T.P. 1989 Nr. 405/39; BS '87, 45

TIESOS IŠAIŠKINIMO PALIKIMUI 80 METŲ

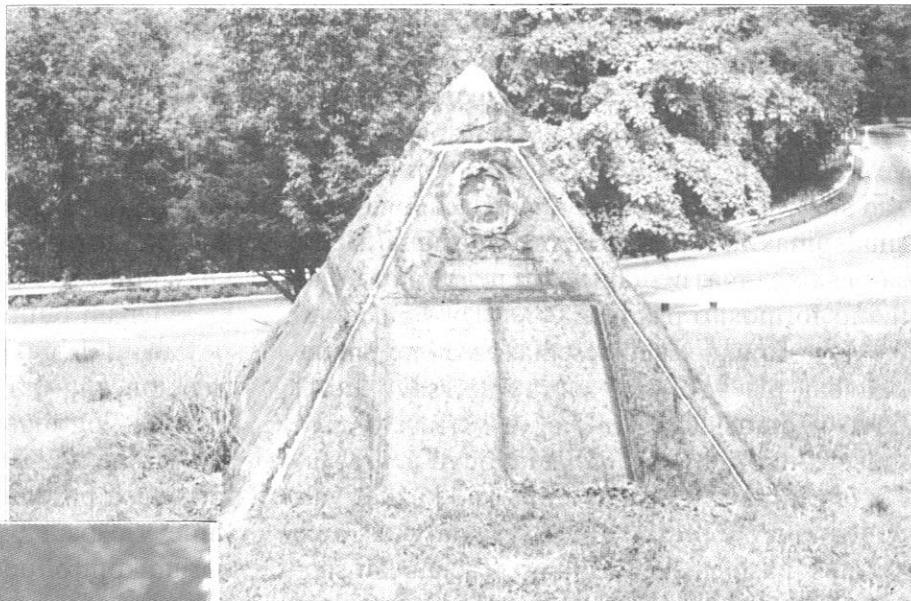

PRAĘJO aštuoniasdešimt metų nuo Pastoriaus Russell'io mirties. Tiesos judėjimas, kuriame jis buvo ir kuris buvo vedamas Viešpaties - pagrindinio architekto, daug kuo pasikeitė. Tos dienos jau praėjo, kada "**Nakties... sargybiniai šaukė, džiūgavo drauge, nes jie matė savo pačių akimis VIEŠPATĮ, grįžtantį į Zioną**" (Iz 21:11; 52:8 [A.R.]). "Pjūties Tiesos" visi svarbūs aiškinimai jau yra mums duoti.

Kai kas iš tos "Pjūties Tiesos" galėjo išaiškėti tik slenkant laikui. Iš tikrujų, nei brolis Russell'is, nei kiti broliai, gyvenę "Pjūties" laikotarpiu, nė nenujautė, kad pasaulis dar tiek ilgai dejuos ir pasibaigus "Pagonių laikams". Tai daugeliui atėmė drąsą ir jie jautė būtinumą dar kartą, iš naujo, įvertinti "Pjūties" viltis ir lūkesčius.

Ši fotonuotrauka yra ant brolio Russell'io antkapio (paminklo). Joje matyti nedidelis išdužimas.

*Šiose keliose
fotonuotraukose matyti
brolio Russell'io kapo
vieta Rosemount
(verčiant Rožių kalno)
Kapinėse, Pitsburgo
priemiestyje,
Pensilvanijoje.*

*Piramidės pavidalo memorialinis
paminklas, vaizduojantis kryžiaus ir
karūnos simbolį (emblemą) ir
"Gyvenimo Knygą"*

*Antkapis (paminklas) su užrašu:
"Charles T. Russell.
Vasario 16, 1852 - Spalio 31, 1916.
Laodikėjos Pasiuntinys".*

*Šioje fotonuotraukoje
matoma "piramidė",
jos dydis ir padėtis
paminklinio akmens
atžvilgiu.*

Tiesos išaiškinimo palikimas yra didžiulis. Biblijinės Tiesos yra tikros: apie mirusiuju būklę, apie Vienatinį Dievą, apie Viešpaties Antrajį atėjimą, Jam esant nematomu, apie Izraelio grįžimą į savo žemę, apie žemišką ir dangišką ateinančios Karalystės išraišką, apie Atpirkimo Auką, labai aiškiai ir logiškai išdėstyta brolio Russell'io. Visa tai yra Biblijinės doktrinos, kurios gali jungti visus Biblijos Tyrinėtojus.

Šiuo straipsniu prisimename brolių Russell'ų, kaip "Pjūties" tarną. Mes jį pripažiustum kaip vėlesnių dienų tikėjimo dildvirį, negarbiname

jo, kaip kokio stabo, bet branginame kaip pa- siuntinį nuo Viešpaties. Broliui Russell'ui vadovaujant, Šventasis Raštas buvo lyg atimtas iš benykstančių praeities tikėjimo išpažinimų. Šventa Knyga buvo atversta supratimui ir kaip Biblijos Tyrinėtojai mes turime privilegiją vaikščioti Jos Šviesoje.

Šios ižymios sukakties proga, iš naujo apmąstykime palaimas, kurias esame gavę per "Pjūties Tiesą" ir dėkokime Dievui, iš Kurio visa tai ateina.

A.P.T. 1996 Nr.665

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

KOKS DŽIAUGSMAS PRIDERÉJO JÉZUI?

Klausimas: Žyd 12:1,2 yra parašyta: "...Ištvermingai békime mums paskirtose lenktynėse, žiūrēdami į mūsų tikėjimo pradininką ir atbaigėją Jézų. Jis vietoj sau pri- derančio džiaugsmo, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto de- šinėje" [K.B.]. Koks džiaugsmas prideréjo Jézui?

Atsakymas: Kadangi "tapęs kaip žmogus, Jis nusižemino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties. Todėl Dievas Jį labai išaukštino ir suteikė Jam vardą aukščiau visų kitų vardų..., pasodindamas savo dešinėje danguose, aukščiau už kiek- vieną kunigaikštystę, valdžią, jėgą, viešpa- tystę ir už kiekvieną vardą, tariamą ne tik šiame amžiuje, bet ir būsimajame..., tapda- mas tiek pranašesnis už angelus, kiek pra- kilnesnį už juos paveldėjo vardą" (Fil 2:8,9; Ef 1:20,21; Žyd 1:4 [K.B.]).

Galima neabejoti, kad mūsų Viešpaties džiaugsmas nebuvo išankstinis gérėjimasis aukščiausiu postu Naujų Kūrinių tarpe, nes di- džiausias malonumas Jézui buvo vykdyti Die- vo valią. "Man patinka vykdyti Tavo valią, mano Dieve; Tavo Įsakymas yra mano šir- dyje... Štai ateinu, kaip knygos rietime apie mane parašyta, vykdyti Tavo, o Die- ve, valios..., nes Aš nužengiau iš dangaus vykdyti ne savo valios, bet valios To, kuris mane siuntė..., vykdyti valią To, kuris mane siuntė ir baigtį Jo darbą" (Ps 40:8; Žyd 10:7; Jn 6:38; 4:34 [K.B.]). Mūsų Viešpats pats pasakė: "Laimingiau yra duoti, negu

imti..., nes linksmą davėją myli Dievas" (Apd 20:35; 2Kor 9:7 [A.J.]).

Džiaugsmas, kuris prideréjo Jézui pagal Šventąjį Raštą ir kuriame Jis rado malonumą, buvo sudarytas iš keleto elementų:

1. Tėvo valios vykdymas Jo malonumui.
2. Aukščiausio apdovanojimo - Dieviškosios prigimties, kartu paveldint ir Dievo īgaliotinio pareigas.
3. Pergalė - nugalint mirtį ir Bažnyčios išaukštinimas.
4. Pasaulio palaiminimas Tūkstantmetiniu atsteigimu (restitucija).
5. Blogio išnaikinimas su visomis jo šakni- mis.
6. Amžino gyvenimo suteikimas paklusnie- siems ir nepataisomų sunaikinimas.
7. Dievui garbė dėl visų Jézaus įvykdytų veiksmų.

Vieną dalį džiaugsmo Jézus patyrė prieš kentėdamas, o kitą dalį - po prikėlimo.

Pirma dalis: Jézus patyrė džiaugsmą, kai pa- sišventė vykdyti Tėvo valią ir išgirdo balsą iš dangaus: "Šitas yra mano mylimas Sūnus, kuriuo Aš gériuosiu" (Mt 3:17 [K.B.]). Jézus džiaugėsi, kad Dievas Jam suteikė jėgą daryti stebuklus, "bet įspėjo, kad Jo negarsintų, kad išsipildytų, kas buvo pasakyta per pranašą Izaijų: ... "Jis nenulauš palūžusios nendrės ir neužgesins rusenančio dagčio, kol nenuves teisingumo į pergalę; o Jo vardas teiks viltį pagonims!" (Mt 12:16-21 [K.B.]). Jézaus džiaugsmą sustiprino pakartotinas Tėvo balsas: "Šitas yra mano mylimas Sūnus, ku-

riuo Aš gériuosি. Jo klausykite!” (Mt 17:5 [K.B.]). Jézus džiaugėsi vykdydamas Tévo valią iki galio, kai pasakė: “**Aš esu gyvoji duona... Duona, kurią Aš duosiu, yra mano kūnas, kurį Aš atiduosiu už pasaulio gyvybę”** (Jn 6:51 [K.B.]). Jis žvelgė į priekį džiaugsmingai, laukdamas Jam priderančio džiaugsmo.

Antroji Jézaus džiaugsmo dalis tai Jo prikėlimas iš mirusiuju ir kuomet buvo “**paimtas į garbę**” (1Tim 3:16 [A.J.]). Labai svarbi Jo džiaugsmo dalis prasidėjo 1914 metais, kai Jis pradėjo šetono karalystés vertimą, blogio naikinimą, apie ką sako pranašas: “**Tuo laiku pakils Mykolas, didysis kunigaikštis, kuris gina savo tautiečius. Tada ateis tokie sunkūs laikai, kokių nebuvo nuo tautos atsiradimo...**” (Dan 12:1 [K.B.]), ir Jézus dar pridūrė: “**Bus didelis suspaudimas, kokio nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki dabar ir kokio daugiau nebebus**” (Mt 24:21 [K.B.]). Kitą savo džiaugsmo dalį Jézus patirs, kai suriš šetoną, nes skaitome: “**Jis nutvérē slibiną, senają gyvatę, kuri yra velnias ir šetonas, surišo jį tükstančiui metų..., kad nebegalėtų daugiau suvedžioti tautą, kol pasibaigs tükstantis metų. Po to jis turi būti atrištas trumpam laikui...**” (Apr 20:2-3 [K.B.]). “**Šetonas bus išleistas iš savo kalėjimo ir išeis suvedžioti tautą...** Jie išėjo ant žemės platumos ir apsupo šventųjų stovyklą ir mylimajį miestą. Ir nužengė ugnis iš dangaus nuo Dievo ir juos prarijo” (Apr 20:7,8,9 [K.B.]). Bus džiaugsmas pasibaigus “**Trumpam laikui**” arba Mažam periodui, kada visi nepataisomi bus sunaikinti, kaip skaitome: “**Bet bailiams, netikintiems, nešvankėliams, žudikams, ištvirkėliams, burtininkams, stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir sie-ra; tai yra antroji mirtis**” (Apr 21:8 [K.B.]).

Jézaus džiaugsmas nesibaigs vien blogio sunaikinimu. Jis tėsis, “**kad ateinančiais amžiais (Dievas) savo gerumu parodytum mums beribius savo malonės turtus Kristuje Jézuje**” (Ef 2:7 [K.B.]). Jo džiaugsmas vis didės, kad ateinančiais amžiais savo atliktais darbais amžinai garbintų Dievą.

JÉZAUS DŽIAUGSMO PRIEŽASTIS - NE ASMENINIS JO IŠAUKŠTINIMAS

Klausimas: Ar Jézus tarnavo Dievui tik dėl to, kad norėjo būti išaukštintas?

Atsakymas: Jézus neturėjo nei mažiausios bedieviškos Liuciferio ambicijos. Tik Liuciferis savo širdyje pasakė: “**Aš pakilsiu į dangų, iškelsiu savo sostą aukščiau Dievo žvaigždžių, sédésiu dievų kalne tolimiausioje šiaurėje. Aš pakilsiu aukščiau debesų, būsiu lygus Aukščiausiajam!**” (Iz 14:13,14 [K.B.]). Jézus pasielgė priešingai, atsisakė savo dvasinės prigimties, “**apiplėšē save... ir išore tapęs kaip žmogus, Jis nusižemino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties**” (Fil 2:7,8 [K.B.]). Jis viską darė “**Dievo šlovei**” (1Kor 10:31 [K.B.]), nes Jo pagrindinis troškimas buvo pagerbti savo Tévo vardą.

Atkreipkime dėmesį, kaip mūsų Viešpats, pabaigoje savo sunkių išbandymų ir persekiojimų, atsiduodamas savo Tévo valiai, meldėsi: “**Tėve, pašlovink savo vardą! Tada iš dangaus pasigirdo balsas: “Aš jǐ pašlovinai ir dar pašlovinsiu”** (Jn 12:28 [K.B.]).

Dievas savo vardą pašlovino per Viengimį Sūnų daug kartų. Pirmiausiai kūrimo darbe, nes “**visa per Jǐ atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas yra atsiradę**” (Jn 1:3 [K.B.]). “**Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, pirmiau už visa, kas sukurta, gimusysis; nes Jame buvo sukurta viskas danguje ir žemėje, kas regima ir kas neregima**” (Kol 1:15-17 [A.J.]). Dievo vardas bus pašlovintas per Jézaus didingą žmonių gelbėjimo darbą, pirmiausiai Bažnyčios naudai Evangelijos Amžiuje, po to pasaulio naudai Tūkstantmečio Amžiuje, o po to dar tolimesnėje kūryboje, per nesibaijančius Amžius. Dievas šlovins savo vardą per mylimajį Sūnų, nes Jézaus “**viešpatavimas plēsis ir taikai nebus galio**” (Iz 9:7 [K.B.]).

Tik su Jam charakteringu kuklumu, Jis su džiaugsmu vykdė Tévo valią bet kuria kaina. Jézus neprašė šlovės, garbės ir nemirtingumo, nors tai buvo Jam pažadėta po prikėlimo. Jis vertino pažadą ir jo laukė, bet ypatingai nusižeminės prašė savo Tévo, kad Jǐ pašlovintų tik ta šlove, kurią Jis turėjo. Jézus nebuvo samdinsky, tarnavęs vien dėl asmeninio apdovanojimo ar išaukštinimo (Jn 11:12). Tévas pripažino Jo tarnystę ir įvertino, o Jis buvo patenkintas, kad Tévas Jǐ išsirinko savo astovu, kad duotų atpirkimo kainą už Adomą ir jo ainiją. Jis kukliai paprašė: “**Tėve, pašlovink mane pas save ta šlove, kurią pas Tave turėjau dar prieš pasaulio buvimą**” (Jn 17:5 [K.B.]). To-

dėl aišku, jog mūsų Viešpats tarnavo Dievui ne savimeilės skatinamas.

L.S.B. 1996 Nr.97; BS '79,22

KAIP BRANGINTI LAIKĄ?

“...Gerai naudojantys laiką...”
(Ef 5:16 [Č.K.])

Klausimas: Motina, gyvenanti su savo šeima nelengvose sąlygose gali paklausti: Ką aš turiu daryti? Neturiu galimybės pasišvesti Viešpaties tarnystei. Mano laikas pilnai susinaudoja rūpesčiams apie namus, apie vaikus, dėl jų moralinių ir fizinių reikalų.

Atsakymas: Labai daug priklauso ar suprantame kaip ir kam mes pasišvenčiame. Daugelis motinų žino ką reiškia pasišventimas. Gerai tvarkant namus reikia daug ko atsižadėti, apie tai žino kiekviena gera motina. Dienomis ir naktimis mamos pašvenčia savo sveikatą, patogumus ir laiką. Visos geros mamos žino, kad taip yra, ar jos yra pasišventę Viešpačiui ar ne. Viešpačiui pasišventusi motina reikalą supranta kitaip. Ji mąsto: Pasišvenčiau Dievui, savo šeimą patikėjau Jam dabar ir ateityje. Esu atsakinga prieš Dievą už gyvybę ir savo laiką, energiją ir sugebėjimus, už daugelių talentų mano galioje, kad panaudočiau Ją garbei. Jo Žodis aiškiai moko mane, jog mano vaikai man yra pirmoji pareiga, o Dievo valia tokia, kad tinkamai elgčiaus, auklėdama juos savo ir visuomenės labui.

Tokia auka Dievui liudija, kad jūs nepasišventėte vien savo vaikams. Iš tikro, tokia auka jūsų talentų yra paaukota Viešpačiui, lyg jie būtų aukoti tiesiogiai Jam. Tokia auka Jam labiausiai priimtina, o ne tai, jeigu jūs apleistumėte savo mažylius ir jie augtų lyg piktžolės, o jūs toli ir placiai skelbtumėte Evangeliją. Tarp kitko daug geresnę galimybę turi ta mama (ar tėvas), kuri Evangeliją skelbia saviems vaikams. Apaštala pataria: **“Ir jūs, tėvai nerzinkite savo vaikų, bet auklėkite juos drausmindami ir mokydami Viešpatyje”** (Ef 6:4 [K.B.]). **“Karaliaus Lemuelio žodžiai, kuriais jি auklėjo motina: Ką, mano sūnau? Ką mano įsčių sūnau? Ką, mano ižadų sūnau? Neatiduok savo jėgų moterims ir savo kelių toms, kurios pražudo karalius”** (Pat 31:1,2 [K.B.]). **“Mano sūnau, laikykis savo tėvo įsakymų ir nepaniekink motinos įstatymo”** (Pat 6:20 [K.B.]). Todėl auklėti savo vaikus yra geriausia privilegija, bet taip pat

ir pareiga. Tegul visos mamos (ir tėvai taip pat) vykdo tokį Saliamono patarimą: **“Parodyk vaikui kelią, kuriuo jis turi eiti, tai ir pasenęs jis nenukryps nuo jo”** (Pat 22:6 [K.B.]).

Jeigu jūsų pasišventimo dvasia pasireiškia visame, ką darote savo vaikams, jeigu stengiateis jų aukščiausiam gériui, prisimindami, kad tiesiog neturite teisės patenkinti savo pasipūtimu prabangumu jų kambariuose, aprangoje ir t.t., kaip, kad buvo jūsų pačių namuose, tai tikslą pasieksite. Rodykite vaikui kelią, kuriuo jis turi eiti, nes tada **“ir pasenęs jis nenukryps nuo jo”** (Pat 22:6 [K.B.]). Vaikai turi būti rengiami skoningai, ne būtinai turi dėvėti ekstravagantiškus rūbus, kaip kai kurių kaimynų vaikai, nes jų mamų rūpestis kitoks negu jūsų. Jų rūpestis vedamas pasipūtimu ir tuštybės. Jūs pasistengsite taupyti Viešpaties pinigus ir laiką, rengdami juos (ir save), prisimindami, kad laikas ir pinigai priklauso Viešpačiui ir jūs negaliteapti išeikvotoja. Viešpats nori, kad jūs rūpintumėtes savo vaikais, tačiau negerai padaryti juos “lėlytėmis”, nes taip ugdysite juose pasipūtimą, deformuosite jų būdą, atimsite iš jų dabar ir ateityje tikrą malonumą, būti tinkamais. Atkreipkime dėmesį, niekad prieš tai neturėjome tokį pagundų, kad norėtume duoti vaikams ekstravagantiškų dovanų, kuriomis reiškiamas pasipūtimas ir noras “sublizgėti”.

Reikia domėties vaikų elgesiu, kaip svarbiausia jūs ugdymo sritimi. Kai vaikai paauga, pratinkite juos dalį savo laiko skirti pagalbai jums kai kurioms namų ruošos pareigoms atliki, priklausomai nuo amžiaus ir sugebėjimų. Savaimė aišku, geriausia sritis tarnauti Viešpačiui yra savos šeimos aplinka, mūsų vaikai, tėvai ir t.t., o taip pat mūsų pažystami ir bendradarbiai. Gerai naudokime laiką, skelbiant Tiesą, kad ji būtų gerai suprantama ir mylima ypač mūsų pačių namuose, o po to taip pat, kad ji būtų normaliai suprantama mūsų kasdieniniame bendravime su žmonėmis.

Per trumpą laiką įsitikinsite, kad, viską darydami kaip Viešpačiui ir “brangindami laiką”, atrasite galimybę dalį savo laiko skirti tiesioginei Tiesos tarnystei. Taip pat atrasite laiko ir noro pasikalbėti su mąstančiu kaimynu ar svečiu, parašyti laišką savo pažystamui apie mūsų Tiesos pasiuntinystę, pasiūlyti atitinkamą leidinėli ar brošiūrėlę, ar net pasiūsti siuntinėli.

Taip mūsų kasdieninis gyvenimas, tikrai pašvestas, yra malonus Dievui, nemažiau kaip tū, kurie kiekvieną dieną sako pamokslus dau-

gybei susirinkusių žmonių. Taip yra kiekvienoje aplinkoje. Išnaudokime visas mūsų geriausias galimybes, turint mintyse, kad viską darome Viešpaties garbei. Jam labiausiai patinka mūsų ištikimybė. Geresni rezultatai pasiekiami tų, kurie turi puikius gabumus. Kiekviena Dievui ištikima asmenybė gali pagerinti savo sugebėjimus tarnystėje ir taip padidinti savo džiaugsmą.

L.T.P. 1991 Nr.414

AR DIEVAS JAHVĖ IR JÉZUS YRA ATSKIRI ASMENYS?

Klausimas: Kai kurie tvirtina, kad Jézus ir Dievas Jahvė yra tas pats asmuo arba esybė. Ar tokia nuomonė derinasi su Šventuoju Raštu?

Atsakymas: Nesiderina! Daug Šventojo Rašto eilučių moko visai priešingai. Jos aiškiai įrodo, kad Dievas Jahvė ir Jézus yra du skirtinėti asmenys arba esybės.

Patyrinėję Ps 110:1, rasime aiškų patvirtinimą, kad Jézus, tai ne tas pats, kas Dievas Jahvė: "VIEŠPATIES (hebr. יְהוָה) Žodis mano (Dovydo) Viešpačiui (hebr. [Adonai] יְהוָה ne Jahvė, bet Jo Sūnus) sėskis mano (Jahvės יְהוָה) dešinėje, kol patiesiu tavo (Jézaus) priešus tau po kojomis" (Ps 110:1 [A.R.]). Čia labai aiškiai abu asmenys atskirti ir nurodyta, kad mūsų Viešpats Jézus ne tas pats, kas Dievas Jahvė.

Dar atkreipkime dėmesį, tyrinėdami Izaijo pranašystės 6:1,3,5,8,11,12 eilutes: šiose eilutėse nurodoma apie mūsų Viešpatį Jézų ir apie Dievą Jahvę, kaip atskirus asmenis - esybes. Eilutėse 1, 8 ir 11 kalbama apie mūsų Viešpatį Jézų, naudojant hebrajų žodį יְהוָה Adonai, tačiau 3, 5 ir 12 eilutėse yra hebraiškas žodis Jahvė (kunigo A.Rubšio vertime šis žodis išverstas ir rašomas: "VIEŠPATS") Kaip Dievas Jahvė, taip ir mūsų Viešpats Jézus 8 eilutėje yra nurodyti įvardžiais "Aš" ir "mums". Buvo išgirstas klausimas, kai mūsų Viešpats Jézus dar buvo dangiškame stovyje: "Ką Aš siūsiu, ir kas mums eis?" [J.J.S.]. Šiame kreipinyje yra du apibūdinimai: "Aš" - Jahvė ir "mums" įjungiant Adonai (Jézų). Šiuose sakiniuose mūsų Viešpats Jézus yra apibūdinamas Dievo Jahvės atstovu, bet ne pačiu Dievu Jahve.

Daugelyje kitų Šventojo Rašto vietų Jézus aiškiai atskiriamas nuo Dievo Jahvės. Todėl nekyla jokios abejonės, kad Jézus yra ne tas pats asmuo ir ne ta pati esybė kaip Dievas Jah-

vé. Pavyzdžiui: Izaijo 42:1-5 mūsų Viešpats vadinamas Dievo Jahvės Tarnu, bet ne pačiu Dievu Jahve: "Štai Mano tarnas, kurį Aš remiu, - Mano išrinktasis, kuriuo Aš gériuosiu. Apgaubiau Jį savo dvasia, kad neštų tautomis teisingumą... Šitaip kalba Dievas VIEŠPATS, kuris sukūrė ir išskleidė dangų..." (Iz 42:1-5 [A.R.]). "Iš tikrujų Mano tarnui seksis, Jis bus aukštai iškeltas ir didžiai išaukštintas. Kaip daugelis Juo baišėjos, - Jo išvaizda buvo nežmoniškai sudarkyta, o Jo pavidas nebepanašus į žmogų, - taip Jis nustebins daugelį tautų, dėl Jo karaliai stovės netekę žado. Jie išvys, ko niekad nebuvovo jiems apsakyta, suvoks, ko niekad nebuvovo girdėjė" (Iz 52:13-15 [A.R.]). "Už Savo vargus Jis matys šviesą dienų pilnatvėje, per savo kančią Mano tarnas nuteisins daugelį, prisiims jų bausmę už kaltes... nes Jis save atidavė mirčiai ir buvo priskirtas prie nusidėjelių. Jis prisiémē daugelio nuodėmę ir užstojo nusidėjelius" (Iz 53:11-12 [A.R.]).

Jézus buvo Dievo Jahvės ranka, bet ne pačiu Dievu Jahve: "Kas galėtų patikėti, ką mes girdėjome? Kam buvo apreikšta VIEŠPATIES ranka?.. Jis mūsų negalias prisiémē, mūsų skausmus sau užsikrovė... ant Jo krito kirčiai dėl mūsų kalčių. Bausmė ant Jo krito mūsų išganymui, Jo žaizdomis mes buvome išgydyti" (Iz 53:1,4,5 [A.R.]).

Jézus buvo Dievo Jahvės Sūnus, bet ne pačiu Dievu Jahve: "Išplėsiu Jo valdžią nuo Jūros, - Jo dešinę iki Upių. Jis man sakys: 'Tu mano Tévas, mano Dievas, mano išganymo Uola!' Padarysiu Jį savo pirmagiminu" (Ps 89:26,27 [A.R.]). "Aš (mūsų Viešpats Jézus) paskelbsiu VIEŠPATIES (Dievo Jahvės) Įsaką: VIEŠPATS man tarė: Tu esi mano Sūnus, šiandien Aš tave pagimdžiau. Prašyk manęs, ir padarysiu tautas tavo valdomis, visus žemės pakraščius tavo nuosavybe. Geležiniu skeptru gali joms kirsti, kaip molinius indus į šukes daužyti" (Ps 2:7-9 [A.R.]). Prašome palyginti su Apd 13:33: "...Dievas, prikeldamas Jézų, yra ištešėjęs mums, jų vaikams, kaip ir antrajame psalme parašyta: 'Mano Sūnus tu esi, šiandien Aš esu tapęs tavo tévu'" (Apd 13:33 [A.R.]). Prašome palyginti dar su Žyd 1:5: "Kuriam gi angelų kada nors Jis yra pasakęs: 'Tu esi mano Sūnus, šiandien pagimdžiau Tave?!"

Ir vėl: 'Aš Jam būsiu Tėvas, o Jis bus man Sūnus'" (Žyd 1:5 [K.B.]). Prašome palyginti dar su Žyd 5:5: "Taip ir Kristus ne pats sau priskyrė garbę pasidaryti vyriausiuoju kūnigu, bet Tas, kuris pasakė Jam: 'Mano Sūnus Tu esi, šiandien Aš esu tapęs tavo Tėvu'. Kaip jis ir kitoje vietoje sako: 'Tu esi kunigas per amžius Melchizedeko tvarka'" (Žyd 5:5,6 [A.J.]).

Mūsų Viešpats Jėzus yra Dievo Jahvės pašiuntinys, bet ne pačiu Dievu Jahve. "Bet VIEŠPATIES (Dievo Jahvės) angelas (pašiuntinys) sušuko jam iš dangaus: Abraomai! Abraomai!" (Pr 22:11 [A.R.]). "VIEŠPATIES (Dievo Jahvės) angelas (pašiuntinys) pašaukė Abraomą iš dangaus antrą kart ir tarė: Prisiekiau pačiu savimi, - tai VIEŠPATIES (Dievo Jahvės) Žodis, - kadangi tu tai padarei, neatsisakei atiduoti savo vienatinio sūnaus, todėl Aš tikrai laiminsiu tave ir padarysiu tavo palikuonis taip gausius, kaip dangaus žvaigždės ir pajūrio smiltys... ir visos tautos žemėje ras sau palaiminimą per tavo palikuonį, nes tu buvai klusnus Mano balsui" (Ps 22:15-18 [A.R.]).

Mūsų Viešpats buvo Dievo Jahvės Artimas, Jahvės Piemuo, Jahvės Patikėtinis. Kaip, kad skaitome: "Pabusk, kalavijau, prieš Mano Piemenį, prieš žmogų, kuris yra Man Artimas, tai Galybių VIEŠPATIES (Dievo Jahvės) Žodis. Užmušk Piemenį, kad būtų išsklaidytos avys" (Zch 13:7 [A.R.]). Palyginkite su Mato 26:31: "Tuomet Jėzus sakė jiems: "Jūs visi šiąnakt manimi pasipiktinsite; nes parašyta: 'Ištiksiu Piemenį ir kai menės avys išsklaidys'" (Mt 26:31 [A.J.]).

Jėzus buvo ir yra Dievo Jahvės Patikėtinis, kaip skaitome: "Prieš amžius buvau sukurt^{1*}(s), pačioje pradžioje, prieš žemės pradžią. Kai dar nebuvau gelmių, buvau pagimdyta(s)... Aš ten buvau, kada Jis dėjo dangaus skliautą į vietą, kai Jis nubrėžė ratą ant bedugnės paviršiaus; kada Jis tvirtino dangaus skliautą... Tuomet Aš buvau su Juo kaip Jo Patikėtinė(is). Kasdien buvau Jo džiaugsmas..." (Pat 8:23-30 [A.R.])^{2*}.

KĄ REIŠKIA, MATANT JÉZU, MATYTI TĒVĄ?

Klausimas: Ką Jėzus turėjo galvoje, kai pasakė: "Kas yra matės Mane, yra matės Tėvą" (Jn 14:9 [A.J.]).

Atsakymas: Taip, kaip Dievo Žodis paliudija ir sveikas protas bei faktai patvirtina, Jėzus negalėjo turėti tos minties, jog Jis ir Jo Tėvas yra viena ir ta pati asmenybė. Tokia mintis būtų neteisinga ir absurdžia. Čia mintis yra kita, t.y., kad Sūnus yra Tėvo charakterio bruožų atvaizdas. Kaip skaitome: "Jis, Dievo šlovės spindesys ir Jo esybės tikslus atvaizdas" (Žyd 1:3 [K.B.]). "Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas..." (Kol 1:15 [K.B.]). Todėl Jėzus galėjo pasakyti: "Kas yra matės Mane, yra matės Tėvą". Tai yra, matės Jėzuje Tėvo charakterio bruožų panašumą, tačiau aišku, ne paties Tėvo kūną. Dieviška išmintis, jausmai ir valia buvo pilnai parodyti Jo Viengimio Sūnaus charakteryste, kai Jis buvo kūne. Ir jeigu kas atidžiai stebėjo Jėzaus gyvenimą tarp žmonių, Jo charakterio bruožus, tai aiškiai Jame galėjo pastebėti dieviško charakterio bruožus. "Ir, kaip pripažinta, didelė yra mūsų dievotumo paslaptis: 'Jis buvo apreikštas kūne, pataisintas Dvasia, regėtas angelų, šauklių išgarsintas pagonių tautose, tikėtas pasaulyje, paimtas į garbę'" (1Tim 3:16 [A.J.]).

Matydami ir gerai pažindami Jėzų, Pilypas bei kiti Apaštalai galėjo ir Tėvą pažinti pilniausia prasme. Dėl to Jėzus ir kalbėjo jiems, nes norėjo atitaisyti Pilypo klaudingą supratimą, nes jis prašė Jėzaus, kad jam bei kitiems mokiniams parodytų Dievą Tėvą kūniškame pavidale (Jn 14:8).

Mes taip pat negalime matyti Dievo kūnišku būdu, nei Jo pavidalo, kaip skaitėme: "O Tėvas, kuris mane atsiuntė, tas yra liudijęs apie Mane. Jūs nesate nei Jo balso kada nors girdėjė, jei Jo pavidalo regėjė..." (Jn 5:37 [A.J.]), kurio joks žmogus neregėjo ir negali regėti" (1Tim 6:16 [K.B.]). Tačiau mes galime Dievą Tėvą regėti dvasinėmis akimis, skirtingai nuo Apaštalų, nes jie tiesiogiai galėjo stebėti Jėzaus charakterio bruožus, o mes tą

Verloja pastabos

Kun. Antano Rubšio komentaras:

^{1*} - "Buvau išlieta" - Tiksli hebraiškojo posakio prasmė nėra aiški. Hebrajai oro ir dvasios judėjimą lygindavo su skysčio judėjimu.

^{2*} - Išminties kilmė yra dieviška. Čia ji vaizduojama kaip būtybė, buvusi anksčiau negu visi kūriniai... Čia pranašaujama apie dieviškus Asmenis, kurie ilgainiui bus visapusiskai apreikšti, kai Išmintis įsikūnijo Jėzuje Kristuje...

Visa tai palyginkime su eilute: "Visa per Jį atsirado ir be Jo neatsirado nicko, kas yra atsiradę" (Jn 1:3 [Č.K.]).

galime padaryti per Šventąjį Raštą, skaitant kaip Jėzus mokė, kaip elgesi įvairiai atvejais.

"PIRMIAU, NEGU GIMĖ ABRAOMAS, AŠ ESU!"

(Jn 8:58 [Č.K.])

Klausimas: (Iš 3:14) Dievas Mozei prisiitatė taip: "Dievas tarė Mozei: AŠ ESU, KURSAI ESU. Ir pridūrė: Taip sakysi Izraelio sūnumas..." (Iš 3:14 [J.J.S. 1911m.]). Naujojo Testamento vertime (Jn 8:58 [Č.K.]), Jézaus pasakyti žodžiai: "Pirmiau negu gimė Abraomas Aš Esu!", bandoma žodį "Esu" tapatinti su Išėjimo 3:14 "AŠ ESU". Ar tai įrodo, kad Jėzus ir Dievas Jahvė yra ta pati asmenybė?

Atsakymas: Ne! Nors kai kas bando daryti tokią prielaidą, kadangi Dievas Jahvė ir Jėzus pavartojo tą patį žodį "Esu". Tačiau Apaštalas Povilas taip pat pavartojo tokį pat žodį, kaip skaitome: "Bet Dievo Malone esu, kas esu" (1Kor 15:10 [K.B.]). Manome, jog niekas nenori pasakyti, kad Apaštalas Povilas ir Dievas Jahvė yra ta pati asmenybė! Kuomet Dievas Mozei nurodė savo vardą: AŠ ESU, KURIS ESU (Iš 3:14 [K.B.]), tai aišku, kad kalbėjo ne tiek apie savo Vardo raidinę išraišką, kiek apie savo charakterio bruožus ir prigimtį. Taip ir Apaštalas Povilas turėjo mintyse savo charakterio bruožus, kai sakė: "Dievo Malone aš esu, kas esu".

Jėzus taip pat savo mintyse turėjo savo prigimtį, kai pasakė: "Pirmiau negu gimė Abraomas, Aš esu". Tuo mūsų Viešpats pareiškė, kad Jis egzistavo dar prieš Abraomo giminę ir kad nuo Abraomo laikų tebeegzistuoja ir toliau. Atkreipkime dėmesį į žodžius: "Aš esu" - esamasis laikas. Kodėl esamasis? Todėl, kad paaiškinti, jog Jėzus egzistuoja be pertraukos, kaip Logos, kuris buvo dar prieš Abraomo giminę, ir kad iki to momento, kai buvo ištarti minėti žodžiai, tebebuvo, ir niekad nebuvu nustojęs būti. O tai patvirtina tuo, jog Logos tapo kūnui (Jn 1:14). Tuo laikotarpiu, kai iš dvasinio egzistavimo lygio, perėjo į žemišką egzistavimo lygį, Logos nemirė, bet išliko ta pačia asmenybe - Jézumi - perėjuse iš vienos prigimties į kitą, kaip skaitome: "Juk pažįstate mūsų Viešpaties Jézaus Kristaus malonę, kad Jis, turtingas būdamas, jūsų labui pasidarė neturtingas... Jis, turėdamas Dievo buvimo būdą (dvasinę prigimtį) nelaike lygumo su Dievu grobtinu dalyku, bet save ištuštino ("apiplėšė pats save" [Č.K.] tapdamas Kūnui Jn 1:14) priimdamas vergo buvimo būdą" (2Kor 8:9; Fil 2:6,7 [A.J.]). Todėl aišku, Jėzus šioje pastaboję, užrašytoje Jono 8:58, nė nebandė įrodinėti, jog Jis ir Jo Tėvas yra ta pati asmenybė. Jeigu taip darytų, prieštarautų Dievo Žodžiui ir bendram savo paties mokinimui.

L.Š.B. 1995 Nr.94; BS '94, 93

MŪSŲ VIEŠPATIES MIRTIES PAMINĖJIMAS 1997 METAIS

1997 metais mūsų Viešpaties Mirties Paminiemas įvyks kovo 21 dieną (penktadienį) po 18⁰⁰ valandos. Ši data apskaičiuojama taip (visi apskaičiavimai atliekami Grinvičo laiku): Kovo 20 dieną 1 valandą 55 minutės susilygina diena su naktimi. Artimiausia pavasarinei ekvinokcijai (kuomet susilygina diena su naktimi) mėnulio jaunatis pasirodys kovo 9 dieną 1 valandą 15 minučių (prie šio laiko pridedame dvi valandas ir dvidešimt vieną minutę ir gauname Jeruzalės laiką - 3³⁶). Taigi, 1-oji Nisano (Նիսան) prasidės kovo 8 dieną nuo 18⁰⁰ ir tėsis iki kovo 9 dienos 18⁰⁰. Praėjus pilnoms 13 dienų, t.y.

kovo 21 dieną (penktadienį) nuo 18⁰⁰ prasideda 14-oji Nisano diena (ir tėsiasi iki kovo 22 dienos 18⁰⁰). Te Viešpats palaimina Savo pasišventusius žmones šių didingų iškilmių proga!

Primename, kad 1-oji Nisano (Նիսան) mėnesio diena apskaičiuojama pasirenkant artimiausią pavasarinei ekvinokcijai (kuomet susilygina diena su naktimi) mėnesio jaunatį. Taigi, artimiausia pavasarinei ekvinokcijai mėnulio jaunatis bus kovo 9 dieną. Sekanti mėnulio jaunatis bus tik balandžio 7 dieną. (Paprastai Viešpaties Mirties Minėjimo datos pasitaiko tarp kovo 19 ir balandžio 19 dienų).

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIjos ŠAUKLYS

**Neprikalusomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą leidžia Pasauliečių Misionierinių
Judėjimas (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT).**

Šis periodinis leidinys yra neprikalusomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpats suteikė per "Išistikimą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Išistikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos-Bazilejos Laikotarpio aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpų dvasinės maistas, pagal Jo valią.